

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/101/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121442862
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6121442862.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/XX, E., právne zast. MÚDRY & MINÁRIKOVÁ advokátska kancelária s.r.o., Palackého 6403, Trenčín, IČO: 52 418 219, proti žalovanému: Z.A.I.C s.r.o., Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO: 36 344 885, právne zastúpenému JUDr. Kľučková, advokátka, s. r. o., Pluhová 29, Bratislava, IČO: 36 864 242, o zaplatenie 929.700,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. júna 2024, č.k. 19C/33/2021-206, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej – zamietajúcej časti (výrok II.), v súvisiacej časti o trovách konania medzi stranami sporu (výrok III.) a vo výroku IV., ktorým súd prvej inštancie zrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á p r o t i ž a l o b c o v i n á r o k n a n á h r a d u t r o v o d v o l a c i e h o k o n a n i a v r o z s a h u 1 0 0 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 2.248,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.248,- eur od 27.07.2023 do zaplatenia zastavil, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. rozhodol o trovách konania medzi stranami sporu tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením a v konečnom dôsledku výrokom IV. zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 19C/33/2021-146 zo dňa 12.01.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 11Co/11/2024-175 zo dňa 27.03.2024 o nariadení zabezpečovacieho opatrenia.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 929.700,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 929.700,- eur od 25.05.2021 do zaplatenia dôvodiac, že dňa 10.09.2015 uzavrel žalobca ako veriteľ zmluvu o pôžičke s dlžníkom F. A. G., ktorej predmetom bola peňažná pôžička v sume 1.046.700,- eur, s tým, že dlžník sa zaviazal pôžičku splatiť najneskôr do 10.09.2016. Dňa 10.09.2016 uzatvorili žalobca a dlžník Dodatok č. 1 k Zmluve o pôžičke, v ktorom sa dohodli na zmene dátumu splatnosti pôžičky na 10.09.2019 a dňa 07.07.2020 uzatvorili dlžník a žalobca ešte Dodatok č. 2 k Zmluve o pôžičke, ktorým si upravili úhradu dlžnej sumy v jednotlivých splátkach (ďalej aj ako „Dodatok č. 2“). Zároveň dňa 07.07.2020 bola za ich účasti spísaná Notárska zápisnica pod číslom N 559/2020, Nz 18524/2020, NCRIs 18861/2020 (ďalej aj ako „Notárska zápisnica“), ktorou dlžník uznal svoj dlh - záväzok voči žalobcovi v celej výške v tom čase dlžnej istiny, t. j. v sume vo výške 1.046.700,- eur ku dňu spísania notárskej zápisnice a zároveň dlžník súhlasil s jej priamou vykonateľnosťou. Dlžník po uzatvorení Dodatku č. 2 uhradil dňa 10.07.2020 sumu vo výške 17.000,- eur, dňa 10.08.2020 sumu vo výške 50.000,- eur a dňa 18.09.2020

sumu vo výške 50.000,- eur. V Dodatku č. 2 sa zmluvné strany dohodli, že v prípade, ak dlžník neuhradí ktorúkoľvek splátku pôžičky riadne a včas podľa splátok, stráca automaticky výhodu splátok a je povinný (a to aj bez akejkoľvek výzvy veriteľa) uhradiť veriteľovi celú zostávajúcu výšku pôžičky v jednej splátke splatnej do piatich dní od vzniku omeškania, t. j. do piatich dní od posledného dňa kalendárneho mesiaca, za ktorý nebola splátka pôžičky zaplatená riadne a včas. Dlžník ani po uznaní záväzku neuhradil žalobcovi pôžičku v určených splátkach a dlžná suma sa tak stala splatná v celej výške, t. j. dlžná suma predstavuje istinu vo výške 929.700,- eur, ktorú dlžník do dnešného dňa žalobcovi neuhradil, a to ani len čiastočne. Žalovaný dňa 11.02.2021 podpísal ručiteľské vyhlásenie, v ktorom sa zaviazal uspokojiť nárok žalobcu, vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke, v znení Dodatku č.1 a Dodatku č. 2 v prípade, ak by žalobcov nárok nebol dlžníkom riadne uspokojený. Dlžná čiastka ku dňu podpísania tohto ručiteľského vyhlásenia predstavovala sumu vo výške istiny 929.700,- eur. Dňa 15.05.2021 bola žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu zaslaná výzva na úhradu dlžnej čiastky, na ktorú žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. Žalovaný ani dlžník napriek uvedenej výzve dlžnú sumu vo výške 929.700,- eur neuhradili, a to ani len čiastočne. Žalobca si uplatnil tiež nárok na úrok z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka, a to odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty podľa výzvy, t. j. odo dňa 25.05.2021. Žalobca podaním zo dňa 07.08.2023 vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 2.248,- eur z dôvodu, že dňa 26.07.2023 bola na účet žalobcu poukázaná táto suma dlhu z pôžičky, ktorú vymohol od dlžníka súdny exekútor JUDr. Eva Šteinerová ml., v exekúcii vedenej žalobcom ako oprávneným voči dlžníkovi pod sp. zn. 61Ek/3630/2021. Zároveň nerozporoval, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a žalovaný ako pristupujúci dlžník podľa § 533 Občianskeho zákonníka Zmluvu o pristúpení k záväzku F. A. G. z uvedenej Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Tvrdil neplatnosť ručiteľského vyhlásenia žalovaného zo dňa 11.02.2021 z dôvodu, že je právne nemožné, aby on ako solidárny dlžník prevzal platne zároveň ručenie voči veriteľovi ohľadom svojho vlastného dlhu, keďže ani samotný žalobca nespochyboval, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a žalovaný ako pristupujúci dlžník podľa § 533 Občianskeho zákonníka Zmluvu o pristúpení k záväzku F. A. G. z identickej Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, z ktorého dôvodu podľa jeho názoru preto nemohlo ani dôjsť z jeho strany k platnej dohode o ručení na základe ručiteľského vyhlásenia, ktoré podpísal dňa 11.02.2021.

3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako fyzická osoba v pozícii dlžníka zmluvu označenú ako zmluva o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka. Z čl. I., II. zmluvy o pôžičke zistil, že ňou zmluvné strany prejavili vôľu nahradiť doterajšie záväzky z pôžičiek novým záväzkom v celkovej sume 1.046.700,- eur, ktorý záväzok z pôžičky sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi do 10.09.2016. V čl. III. zmluvy o pôžičke bolo zároveň dohodnuté, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z pôžičky vo výške 10.470,- eur mesačne až do úplného splatenia pôžičky. Tiež mal za preukázané, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a žalovaný ako pristupujúci dlžník podľa § 533 Občianskeho zákonníka Zmluvu o pristúpení k záväzku F. A. G. z uvedenej Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015. Za žalovaného ako obchodnú spoločnosť konal pri uzatváraní tejto zmluvy F. A. G. ako jeden z dvoch konateľov žalovaného, ktorý bol v zmysle zápisu v obchodnom registri oprávnený konať za žalovaného samostatne. Konštatoval, že zmluva o pristúpení k záväzku má zákonom predpísanú písomnú formu, bola uzatvorená medzi veriteľom zo zmluvy o pôžičke a pristupujúcim dlžníkom, teda zákonom predpokladanými subjektmi; dovtedajší dlžník nemusel byť zmluvnou stranou tohto právneho úkonu, zmluva má tiež všetky zákonom vyžadované náležitosti. V zmluve o pristúpení k záväzku (v jej bodoch 1.2., 2.1.) je uvedené, že žalovaný pristupuje k záväzku pôvodného dlžníka označeného ako F. A. G. titulom pohľadávky veriteľa (žalobcu) zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 10.09.2015 medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom vo výške istiny 1.046.700,- eur. Z ustanovení tejto zmluvy teda nevyplýva, žeby pristupujúci dlžník pristúpil aj k záväzku platiť veriteľovi úroky z pôžičky. V zmluve je tak jednoznačne vymedzený právny dôvod vzniku záväzku ako aj rozsah záväzku, ku ktorému tretia osoba pristupuje. Pristupujúci dlžník je zaviazaný v rozsahu subjektívnej povinnosti, ktorá zodpovedá dlhu, ku ktorému pristúpil. Na základe uvedenej zmluvy o pristúpení k záväzku sa žalovaný stal ďalším dlžníkom z pôžičky popri dlžníkovi F. G. a obom dlžníkmi vznikol voči žalobcovi v zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka spoločný (solidárny) záväzok, z ktorého sú voči nemu zaviazaní spoločne a nerozdielne. Žiadna zo sporových strán nepopierala platnosť tejto zmluvy o pristúpení k záväzku, netvrdila, žeby zmluva o pristúpení k záväzku bola neskorším právnym úkonom dotknutých zmluvných strán zrušená. Z uvedených dôvodov súd zmluvu o pristúpení k záväzku považoval za platnú a mal za to, že na základe uvedenej zmluvy postavenie žalovaného ako solidárneho dlžníka zo zmluvy o pôžičke trvalo aj ku dňu 11.02.2021, kedy žalovaný podpísal ručiteľské vyhlásenie na ktorom žalobca zakladá svoj nárok, preto nemohlo dôjsť k platnej dohode o ručení. Odporuje

zmyslu tohto zabezpečovacieho inštitútu, aby solidárny dlžník sa zaručil za splnenie vlastného dlhu. Jedna a tá istá osoba nemôže vystupovať ako dlžník z hlavného záväzkového vzťahu a zároveň ako ručiteľ na základe neskoršieho ručiteľského vyhlásenia. Uvedený záver je opodstatnený vzhľadom na rozdielnu povahu týchto záväzkov, ako aj s prihliadnutím na rozdielne právne následky po splnení dlhu solidárnym dlžníkom a po splnení dlhu ručiteľom vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý dlh nesplnil. V prípade, že dlh splní jeden zo solidárnych dlžníkov, je oprávnený podľa § 511 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka požadovať od ostatných len to, čo pripadá na ich podiely na dlhu, ale ak dlh splní ručiteľ za dlžníka, je ručiteľ oprávnený podľa § 550 Občianskeho zákonníka požadovať od dlžníka náhradu za celé plnenie poskytnuté veriteľovi. S poukazom na všetky uvedené dôvody ručiteľské vyhlásenie mal súd prvej inštancie podľa § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné pre rozpor so zákonným ustanovením § 546 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa ručiteľ môže zaručiť len za splnenie cudzieho dlhu, nie za splnenie svojho vlastného dlhu. K procesnej obrane žalobcu prednesenej jeho právnu zástupkyňou na pojednávaní voči vyššie uvedenému názoru, v zmysle ktorej sa ručiteľské vyhlásenie žalovaného zo dňa 11.02.2021 týkalo odlišného záväzku, keďže sa v ňom žalovaný zaviazal zaplatiť záväzok v inej výške, síce na základe Zmluvy o pôžičke, avšak v znení jej dodatkov č. 1, 2 uviedol, že táto neobstojí, keďže z Dodatku č. 1 k Zmluve o pôžičke zo dňa 10.09.2016 vyplýva, že sa ním žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako dlžník zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 dohodli na novej lehote splatnosti pôžičky do 10.09.2019 a z Dodatku č. 2 k Zmluve o pôžičke zo dňa 07.07.2020 vyplýva, že si ním žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako dlžník zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 dohodli povinnosť dlžníka splácať pôžičku v splátkach špecifikovaných v čl. II. tohto dodatku so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej z nich. Z ručiteľského vyhlásenia zo dňa 11.02.2021 bolo preukázané, že žalovaný v ňom prejavil vôľu splniť za F. G. ako dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi pohľadávku zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 v znení Dodatkov č. 1, 2 k nej vo výške 929.700,- eur. Skutočnosť, že v ručiteľskom vyhlásení je uvedená iná, nižšia suma pôžičky je dôsledkom toho, že dlžník po uzatvorení Dodatku č. 2 k Zmluve o pôžičke vykonal v prospech žalobcu ako veriteľa čiastočné úhrady dlhu z pôžičky, ako tieto úhrady špecifikoval žalobca v žalobe a žalovaný jeho tvrdenia o čiastočných úhradách nepopieral. Ide teda stále o ten istý záväzok, ktorý je v ručiteľskom vyhlásení jasne identifikovaný uvedením právneho dôvodu jeho vzniku, teda Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 s uvedením jej zmluvných strán. Dodatkami č. 1, 2 k Zmluve o pôžičke bola menená len lehota splatnosti pôžičky vo vzťahu medzi veriteľom a F. G. ako jedným zo solidárnych dlžníkov. Žalovaný ako druhý solidárny dlžník dodatky k zmluve o pôžičke ani uznanie dlhu vo forme notárskej zápisnice nepodpísal, a na neho sa preto účinky týchto právnych úkonov nevzťahujú. S poukazom na všetky uvedené dôvody, keďže ručiteľský záväzok posúdil ako neplatný, súd prvej inštancie uviedol, že žalobe nemohol vyhovieť a výrokom II. ju zamietol ako nedôvodnú. Žalobca nenavrhol pripustiť zmenu žaloby, v zmysle ktorej by sa domáhal proti žalovanému zaplata dlhu z pôžičky na základe zmluvy o pristúpení k záväzku a preto sa súd vzhľadom na procesnú ekonómiu nezaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným pre prípad, ak by žalobca nárok uplatnil titulom pristúpenia žalovaného k záväzku a ani ostatnou procesnou obranou žalovanej strany. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 39, § 533, § 546, § 548, § 558, § 657, § 658 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Zároveň súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 CSP konanie výrokom I. zastavil v späťvzatej časti (o zaplata sumy 2.248,- eur). V konečnom dôsledku, keďže žaloba bola zamietnutá, súd prvej inštancie výrokom IV. podľa § 335 ods. 1 CSP v spojení s § 344 CSP zrušil predtým nariadené zabezpečovacie opatrenie. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dôvodil, že konanie bolo v časti o zaplata sumy 2.248,- eur zastavené pre späťvzatie žaloby žalobcom v tejto časti potom, ako táto suma bola v prebiehajúcom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica vymožená od dlžníka. Za zastavenie konania v tejto časti teda procesne nezodpovedá žalovaný, ale procesná zodpovednosť ide na vrub žalobcu. Žaloba bola v zostávajúcej časti zamietnutá, z čoho vyplýva procesný neúspech žalobcu v konaní. Preto vzhľadom na zásadu procesnej zodpovednosti za zastavenie konania podľa ust. § 256 ods. 1 CSP a zásadu úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí žalovanému náhrada trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie potom podľa § 262 ods. 1 CSP výrokom III. vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie voči zamietajúcejmu výroku II., súvisiacemu výroku o trovách konania medzi stranami sporu (výrok III.) a v konečnom dôsledku tiež voči výroku IV., ktorým súd prvej inštancie zrušil už nariadené zabezpečovacie opatrenie. Uplatňujúc

dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých je založené rozhodnutie), posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu tiež v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces). V konkrétnej podstate produkoval svoj názor na podstatu pasívnej solidarity uvádzajúc, že počet záväzkov sa rovná počtu dlžníkov, každý z nich má s veriteľom relatívne samostatný právny vzťah, pričom identickosť právneho dôvodu vzniku solidarity nie je podmienkou a jednotliví solidárne zaviazaní dlžníci môžu byť povinní aj na základe iných právnych titulov, čo vytvára priestor na ich diferenciaciu vo vnútri solidárnej obligácie ako celku. Každý zo spoludlžníkov môže mať napríklad inak dohodnutú, alebo zákonom stanovenú splatnosť svojho záväzku, iný režim premlčania, zabezpečenia a podobne. Poukazuje na to, že záver o samostatnom procesnom spoločenstve solidárnych dlžníkov je relatívne ustálený v odbornej literatúre, tiež v judikatúre, so zreteľom na čo právny názor súdu prvej inštancie spočíva v tom, že žalovaný, ktorý je solidárnym dlžníkom vo vzťahu k žalobcovi, nemôže byť zároveň aj ručiteľom vo vzťahu k veriteľovi, podľa jeho názoru nemôže obstať. Nespochybňuje, že naozaj on sám v rámci podania zo dňa 07.08.2023 predložil aj Zmluvu o pristúpení k záväzku zo dňa 10.09.2015, ktorú žalovaný ako pristupujúci dlžník uzatvoril so žalobcom ako veriteľom, z ktorej je zrejme, že žalovaný v zmysle § 533 OZ prejavil vôľu pristúpiť k záväzku zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 a tento veriteľovi zaplatiť. Túto zmluvu však nepredkladal do konania z dôvodu, aby mu súd na základe nej priznal uplatnené právo z titulu zmluvy o pristúpení k záväzku, ale len z dôvodu, aby preukázal vedomosť žalovaného o existencii svojho záväzku a tiež samotnej Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, keďže žalovaný jej existenciu začal spochybňovať. Tiež na túto zmluvu poukazyval len z dôvodu, aby dotvoril konajúcemu súdu celkový obraz vzťahov medzi žalobcom, žalovaným a F. G. ako dlžníkom, aby tak bolo konajúcemu súdu zrejme, že žalovaný mal už od roku 2015 vedomosť o existencii svojho záväzku voči žalobcovi, napriek tomu prostredníctvom rôznych obštrukcií tiež v rámci exekučného konania vyvíjal snahu spolu s dlžníkom, aby sa reálnemu plneniu vyhli. Podľa jeho názoru práve rozhodnutím a závermi, na ktorých svoje rozhodnutie založil súd prvej inštancie, podporil a poskytol tento právnu ochranu škodlivému vzorcu spoločenského správania žalovaného. Zmluvou o pristúpení k záväzku zo dňa 10.09.2015 vznikol záväzok medzi žalovaným ako pristupujúcim solidárnym dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, ktorý je relatívne samostatným existujúcim záväzkom vedľa záväzku medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom, a to na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, ktorý záväzok však bol neskôr nezávisle od Zmluvy o pristúpení k záväzku modifikovaný, a to Dodatkom č. 1 zo dňa 10.09.2016 (predĺženie splatnosti do 10.09.2019) a Dodatkom č. 2 zo dňa 07.07.2020, ktorý sa stal aj podkladom notárskej zápisnice spisanej u notárky JUDr. Denisy Adamkovičovej (N 559/2020, Nz 18524/2020, NCRIs 18861/2020). Podľa jeho názoru, i keď žalovaný a dlžník sú dlžníkmi solidárnymi vo vzťahu k veriteľovi, ide o záväzok z dvoch rôznych právnych titulov, teda tu možno hovoriť o existencii relatívne samostatných dvoch záväzkov. Dlžník je vo vzťahu k žalobcovi zaviazaný z titulu Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 v znení Dodátkov č. 1 a č. 2, ktoré sa stali podkladom notárskej zápisnice ako exekučného titulu vymáhaného aktuálne prostredníctvom exekúcie. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi bol zaviazaný z titulu Zmluvy o pristúpení k záväzku zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, ktorý záväzok nebol nijako modifikovaný a nastalo jeho premlčanie dňom 11.09.2019, z ktorého dôvodu sa aktuálne jedná už len o naturálnu obligáciu, teda je nevymáhateľný. Úplná totožnosť plnení žalovaného a dlžníka existovala iba od 10.09.2015 do 10.09.2016, kedy došlo k prvej modifikácii záväzku. V čase kedy žalovaný podpísal ručiteľské vyhlásenie dňa 11.02.2021, bol pôvodný záväzok žalovaného ako premlčaný už takmer rok a pol nevymáhateľný. S poukazom na vyššie uvedené trvá na tom, že názor súdu prvej inštancie v tom zmysle, že žalovaný nemohol platne uzatvoriť dohodu o ručení, nakoľko v tom čase bol on sám dlžníkom rovnakého záväzku, a teda nemohol sa zaručiť za splnenie vlastného dluhu, nie je správny. Žalovaný prevzal ručenie nie za svoj záväzok, ktorý mal v tom čase už podobu naturálnej obligácie vo vzťahu k veriteľovi z titulu zmluvy o pristúpení k záväzku, ale za záväzok druhého solidárneho dlžníka F. A. G.. Záväzok, za ktorý žalovaný ručí podľa ručiteľského vyhlásenia, je tak odlišný od záväzku žalovaného ako solidárneho dlžníka. Tvrdí, že jeho názor v tomto smere je podporený ustálenou judikatúrou (ktorú nekonkretizuje) a tiež odbornou literatúrou, vychádzajúc z ktorej, vzhľadom na vnútornú pluralitu záväzkových vzťahov, je nevyhnutné individuálne posúdiť, či sa zabezpečenie vzťahuje na pohľadávku ako celok, alebo iba na záväzok niektorého zo solidárnych dlžníkov. Zastáva názor, že z ručiteľského vyhlásenia zo dňa 11.02.2021 jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa zaručil za záväzok dlžníka F. A. G., keď vyhlásil, že uspokojí veriteľovu pohľadávku zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi veriteľom a dlžníkom v znení Dodatku č. 1 a č. 2, ktorej výška ku dňu ručiteľského vyhlásenia bola 929.700,- eur. Podľa názoru žalobcu je nesporné, že ručiteľské vyhlásenie bolo urobené žalovaným platne a zabezpečuje záväzok dlžníka, nie žalovaného zo zmluvy o pôžičke v znení následných dodatkov. Záver súdu prvej inštancie, na ktorom založil svoje rozhodnutie v tom zmysle, že žalovaný ako pristupujúci solidárny dlžník nemôže

platne ručiť za záväzok druhého dlžníka vo vzťahu k tomu istému veriteľovi, ktorý neoprel o relevantné ustanovenia právnych predpisov, odborné stanoviská, právnu teóriu či predchádzajúce rozhodnutia súdov vyšších inštancií, je podľa jeho názoru arbitrárny. Úvahy súdu podľa jeho názoru nemajú oporu v právnej norme, ani v rozhodovacej praxi súdov. Súd prvej inštancie svojimi úvahami spôsobil to, že aj keď mal za preukázané, že žalobca pôžičku poskytol a že žalovaný viackrát výslovne prejavil vôľu pohľadávku žalobcu z pôžičky uspokojiť, formalistickým výkladom práva rozhodol v neprospech žalobcu, čím mu odmietol spravodlivosť, a to napriek tomu, že žalobca bol bdely práva a uplatnil si svoje právo na súde včas. Poukazuje na to, že prílišný formalizmus bol odmietnutý tiež Ústavným súdom SR v Náleze pod sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017 (tiež ÚS ČR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1735/07). S odvolaním sa na vyššie uvedené rozhodnutie má za to, že súd prvej inštancie vytvoril stav zjavnej nespravodlivosti, čím boli porušené základné práva žalobcu, predovšetkým právo na spravodlivý proces. Namiesto opatrení proti obštrukciám na zabránenie plneniu, napomohol súd prvej inštancie svojím rozhodnutím bezpráviu, ktoré vytvoril žalovaný a dlžník, čo žalobca považuje za neprípustné. Neobstojí podľa jeho názoru ani tá časť odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie poukazuje na to, že žalobca nenavrhol pripustiť zmenu žaloby, v zmysle ktorej by sa domáhal proti žalovanému zaplataenia dlhu z pôžičky na základe zmluvy o pristúpení k záväzku, a preto sa ani súd nezaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným pre prípad, ak by žalobca nárok uplatnil týmto iným titulom. Žalobca jednak na zmluvu o pristúpení poukázal len na dotvorenie celkového obrazu vzájomných vzťahov, tiež na to, že žalovaný viackrát a opakovane prejavil vôľu splniť dlh dlžníka, či už v podobe pristúpenia k záväzku, alebo formou ručiteľského záväzku, na to, že žalovaný popieral vôbec existenciu samotnej zmluvy o pôžičke a s dlžníkom robili všetky úkony k tomu, aby sa vyhli plneniu, tiež na to, že v čase, kedy žalobca a žalovaný uzatvárali zmluvu o pristúpení, žalobca nebol právne zastúpený, neskôr jeho právny zástupca nemal ani vedomosť o zmluve o pristúpení k záväzku, ktorá v tom čase dokonca už bola len naturálnou obligáciou. Nesúhlasí s názorom súdu, vzťahujúcim sa k možnosti zmeny žaloby, keď jednak on výlučne uplatňoval plnenie z titulu ručiteľského vyhlásenia žalovaného, pretože aj keď by uvažoval inak a chcel by to uplatniť titulom pristúpenia, jednak si to nevyžadovalo kvalitatívnu zmenu v žalobe, ktorú takto nebolo potrebné z jeho strany urobiť. Navyiac je to súd, ktorému náleží právne posúdenie sporu. Tiež poukazuje na to, že na pojednávaní dňa 07.06.2024 žalovaný cestou právneho zástupcu vo vzťahu k plneniu z titulu zmluvy o pristúpení k záväzku vzniesol námietku premlčania, čo znamená zánik vymáhateľnosti pohľadávky z tohto titulu, a preto aj z tohto dôvodu nemožno podľa jeho názoru konštatovať, že z titulu existencie zmluvy o pristúpení k záväzku je ručiteľské vyhlásenie žalovaného neplatné. Žalovaný mal po 11.09.2019 možnosť domáhať sa úspešne určenia neexistencie záväzku zo Zmluvy o pristúpení k záväzku zo dňa 10.09.2015, čo podporuje tvrdenie žalobcu, že dňa 11.02.2021 bolo možné platne a účinne zabezpečiť záväzok dlžníka zo zmluvy o pôžičke v znení dodatkov ručiteľským vyhlásením žalovaného. Z uvedených dôvodov považuje nárok uplatnený žalobou za dôvodný, navrhuje odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia čo do výrokov II., III. a IV., a to tak, že žalovaný bude zaviazaný k plneniu v rozsahu nároku uplatneného žalobou, bude mu priznaný proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zároveň bude zrušený výrok IV. rozsudku a zabezpečovacie opatrenie nariadené súdom prvej inštancie v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.03.2024 bude ponechané v platnosti, alternatívne navrhuje zrušenie všetkých napadnutých výrokov a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi. Odvolanie považuje za nedôvodné. Rozhodnutie bolo vydané na základe riadne zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu a po správnom právnom posúdení veci za potrebného zdôvodnenia prijatých záverov, čím rozhodnutie aj z hľadiska odôvodnenia spĺňa všetky zákonné atribúty súdnych rozhodnutí. Nad rámec toho, že podľa jeho názoru žalobca ani v najmenšom nepreukázal v konkrétnostiach naplnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, tak vo vzťahu k namietanej správnosti právneho posúdenia zastáva žalovaný názor, že zistený skutkový stav súd prvej inštancie riadne vyhodnotil a tiež správne právne posúdil, vyrovnajúc sa so všetkými argumentmi žalobcu, ktoré produkoval pred súdom prvej inštancie. Plne sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného je podľa § 39 OZ neplatné pre rozpor so zákonným ustanovením § 546 OZ, v zmysle ktorého sa ručiteľ môže zaručiť len za splnenie cudzieho dlhu, nie za splnenie svojho vlastného dlhu. Tento právny názor je odpoveďou na umelú snahu žalobcu v súvislosti s ručením rozdeľovať solidárny záväzok medzi dvoch dlžníkov, akoby sa jednalo o dva samostatné záväzky a tvrdiť, že žalovaný neprevzal ručenie solidárneho záväzku sám za seba, ale ručenie len za dlžníka. Práve tento názor nemá žiadne

opodstatnenie v platných právnych normách upravujúcich solidárnosť záväzkov, žalovaný má v danom vzťahu postavenie solidárneho dlžníka, nie je z podstaty inštitútu ručenia možné prevziať tou istou osobou, teda žalovaným, ručenie za splnenie toho istého záväzku, v ktorom už je v postavení solidárneho dlžníka. Na tento záver nemá žiaden vplyv ani prípadné premlčanie záväzku voči jednému zo solidárnych dlžníkov, keď prostredníctvom takéhoto tvrdenia sa žalobca snaží umelo vytvoriť právnu konštrukciu v prospech platnosti ručiteľského vyhlásenia. Premlčaním dlh nezaniká, stáva sa naturálnou obligáciou, ktorá je uplatniteľná aj na súde a môže priniesť úspech v prípade, ak by dlžník nevzniesol námietku premlčania a naturálna obligácia by sa tak stala vymožiteľnou. Voči právu dlžníka vzniesť námietku premlčania nemožno namietat, bolo na žalobcovi, aby vo vzťahu k svojim právam sa správal v súlade so zásadou bdelosti. Pokiaľ tak nekonal, nie je správne obviňovať žalovaného z nepoctivého správania, ktoré sa snaží žalobca podsúvať súdu. Je právom žalovaného, skutkovo aj právne argumentovať v rámci svojej obrany proti uplatnenému nároku. Vo vzťahu k takýmto tvrdeniam žalobcu poukazuje na to, že všetku právnu dokumentáciu vo veci pripravoval právny zástupca žalobcu, a to tak ručiteľské vyhlásenie, ako aj Dodatok č. 2 k Zmluve o pôžičke, bol to on, kto do konania predložil Zmluvu o pristúpení k záväzku, kedy ako osoba odborne spôsobilá, si musel byť vedomý následkov jednotlivých právnych úkonov, pričom je absolútne irelevantné, aký mal dôvod k tomu, že zmluvu o pristúpení súdu predložil a za stavu, že táto je platná, bolo potrebné s jej existenciou zo strany súdu sa vypoariadať a zahrnúť ju do zisteného skutkového stavu veci a následne sa s ňou vysporiadať aj po právnej stránke. Nie je pravdou, že žalobca konal riadne a včas vo vzťahu k uplatneniu svojho nároku, keďže, ako on sám uvádza, neurobil to do doby jeho premlčania, ale až o dva roky neskôr, čo nemožno považovať za včasné uplatnenie svojho práva a nemožno to preklenúť ani prostredníctvom účelovej argumentácie, keď sa snaží zmeškanie času na uplatnenie nároku preniesť na ťarchu súdu v podobe tvrdení o necitlivom rozhodnutí. Ani pri rešpektovaní zásady rovnakého zaobchádzania, či prístupu k spravodlivosti nie je možné súdnymi rozhodnutiami ozdravovať neplatnosť právnych úkonov a zaväzovať z nich účastníkov, nie je možné správny postup nazývať prehnaným formalizmom, pokiaľ súd postupuje a rozhoduje na základe platných právnych noriem, ako to bolo tiež v tomto prípade, práve ktorým postupom došlo k materiálnemu naplneniu právneho štátu. Skutočnosť, že solidárny záväzok vzniká z dvoch právnych titulov neznamená dva samostatné záväzky a je irelevantné, z akých právnych titulov vznikla solidarita dlžníkov, a to žalovaného a pôvodného dlžníka, keďže obaja sú zaviazaní na plnenie rovnakého záväzku spoločne a nerozdielne. Skutočnosť, že voči dlžníkovi bol záväzok zmenený jednotlivými dodatkami, vôbec neznamená rozdelenie plnenia tak, ako to uvádza žalobca v domnení, že v dôsledku týchto zmien vznikli dva samostatné záväzky a žalovaný sa zaručil len za plnenie záväzku dlžníka. Žalovaný stále zostáva aj po podpise dodatkov solidárne zaviazaný na plnenie rovnakého záväzku s dlžníkom voči veriteľovi, jeho postavenie sa nijako nemení a z podstaty jednotlivých právnych inštitútov nie je možné, aby v danom vzťahu vystupoval ako ručiteľ. Tejto obrane žalobcu sa venoval už súd prvej inštancie v bode 22/ odôvodnenia svojho rozhodnutia. V čase podpisu ručiteľského vyhlásenia bola v platnosti zmluva o pristúpení k záväzku, žalovaný bol solidárnym dlžníkom, jeho záväzok voči žalobcovi žiadnym spôsobom nezanikol a v prípade jeho splnenia by nebolo možné domáhať sa jeho vrátenia zo strany žalovaného a nejednalo by sa o bezdôvodné obohatenie. Pri existencii záväzku žalovaného voči žalobcovi z podstaty ručenia nebolo možné platne prevziať ručenie za tento istý záväzok rovnakým subjektom, ako je solidárny dlžník žalovaný. Takisto je irelevantné, že dlžník a žalobca si predĺžili dobu splatnosti záväzku voči dlžníkovi, ako aj to, že dlžník časť svojho záväzku voči veriteľovi priebežne splnil a rozdeľovanie solidárneho záväzku spôsobom, ako to robí žalobca, nemá žiaden základ v právnych normách a je len jeho snahou zhojiť nesprávne uplatnenie nároku voči žalovanému na súde. Skutočnosť, že voči žalovanému si žalobca svoj nárok neuplatnil včas, je zodpovednosťou žalobcu a nie žalovaného, pričom vznesenie námietky premlčania, či obranná argumentácia nemôže byť hodnotená za snahu vyhnúť sa plneniu záväzku. Nie je teda právne možné, aby solidárny dlžník prevzal aj ručenie za dlh, v ktorom má postavenie solidárneho dlžníka, pričom aj prípadné premlčanie nemá na toto dopad. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že nie je právne možné žalovaného žalovať ako ručiteľa, aj keď podpísal ručiteľské vyhlásenie, keďže v takomto prípade ručí sám za vlastný dlh, ktorý je povinný plniť z titulu spoludlžníctva, čo je z podstaty ručenia vylúčené. Nie je možné vynechať právnu pozíciu žalovaného z titulu spoludlžníctva a tvrdiť, že je len ručiteľom za ďalšieho solidárneho dlžníka, keďže sa jedná o totožné plnenie, jeden dlh, na ktorý je žalovaný povinný z pozície spoludlžníctva. Správnosti tohto posúdenia svedčí aj právna teória, z ktorej vychádzal tiež súd prvej inštancie, kedy je potrebné prihliadať na rozdielne právne následky po splnení dlhu solidárnym dlžníkom a po splnení dlhu ručiteľom vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý dlh nespĺnil. Tvrdenie o arbitrárnosti rozhodnutia je len subjektívnym názorom žalobcu. Odôvodnenie je vyčerpávajúce z hľadiska všetkých zákonných parametrov. Žalobcovi nebolo odmietnuté právo na spravodlivý proces, keďže povinnosťou súdu nebolo rozhodnúť podľa jeho predstáv, ale

spravodlivo. Polemika žalobcu v závere odvolania týkajúca sa dôvodov, pre ktoré predložil súdu zmluvu o pristúpení k záväzku, je bez právneho významu. Súd prvej inštancie tiež správne posúdil, že v prípade, ak by sa predložená zmluva o pristúpení k záväzku mala považovať za zmenu právneho titulu žalobcom uplatňovaného nároku, jednalo by sa o zmenu žaloby. V konečnom dôsledku vo vzťahu k záverečnej polemike žalobcu uvádza, že on sám nemá dôvod ani naliehavý právny záujem domáhať sa určenia, že jeho záväzok zo zmluvy o pristúpení neexistuje a v tomto prípade je to tiež bez právneho významu.

6. Žalobca vo svojej replike na vyjadrenie žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu v princípe replikuje skutočnosti, na ktorých založil svoje odvolanie. Argumentáciu žalovaného nepovažuje za správnu. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že sa účelovo snaží rozdeľovať solidárny záväzok medzi dvoch dlžníkov, ako keby sa jednalo o dva samostatné záväzky. Opakovane odkazujúc na bližšie nekonkretizovanú literatúru uvádza, že pre pomer medzi veriteľom a solidárnymi dlžníkmi je charakteristická mnohorakosť vzťahov, pričom počet záväzkov sa rovná počtu dlžníkov a každý z nich má s veriteľom relatívne samostatný právny vzťah. Identickosť právneho dôvodu vzniku solidarity nie je podmienkou a jednotliví solidárni zaviazaní dlžníci môžu byť povinní na základe iných právnych titulov. Každý zo spoludlžníkov môže mať napríklad inak dohodnutú alebo zákonom ustanovenú splatnosť celého záväzku, iný režim premlčania, iné vymedzenie, odkladacie alebo rozvázovacie podmienky, zabezpečenie a podobne. Žalovaný jeho argumentáciu v tomto smere žiadnym spôsobom nevyvrátil. Opakovane dáva do pozornosti premlčanie z titulu pristúpenia žalovaného k záväzku. Nie je pravdou, že by nebol pri uplatňovaní svojich práv bdely. Občiansky zákonník nerieši, kto môže vstupovať do vzťahu ako ručiteľ. Preto úvaha súdu prvej inštancie je v tomto ohľade v spojitosti s nedostatočnou interpretáciou vo vzťahu k obsahu solidárneho záväzku prejavom svojvôle súdu pri interpretácii právnej normy. Záväzok, za ktorý žalovaný ručí podľa ručiteľského vyhlásenia, je jedinečne, jasne a nezameniteľne identifikovaný a odlišný od záväzku žalovaného, ako solidárneho dlžníka. V princípe v ťažiskovej časti produkuje identické argumenty ako v podanom odvolaní. Žiada, aby bolo rozhodnuté v zmysle jeho odvolacieho návrhu.

7. Žalovaný vo svojej duplike na repliku žalobcu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uvádza, že opakované navodzovanie dojmu žalobcom, týkajúceho sa jeho názoru na právne posúdenie spornej otázky platnosti/neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného odkazom na literatúru, súdnu prax neobstojí, keďže ani jedna citovaná právna teória, alebo uvádzané súdne rozhodnutie uvedený právny názor žalobcu nepotvrďuje, rovnako, ako ani právna teória v rámci solidárnych záväzkov. Zo samotnej povahy ručenia vyplýva, že nie je možné prevziať ručenie za splnenie vlastného dlhu, pričom solidárny dlh dlžníka je jeho vlastným dlhom a stále sa jedná o jeden a ten istý dlh, ktorý splnením ktoréhokoľvek zo solidárnych dlžníkov zanikne a uvedené platí napriek snahe žalobcu o umelé rozdeľovanie solidárneho dlhu medzi solidárnych dlžníkov. Práve v ručiteľskom vyhlásení je presne špecifikované, že žalovaný preberá ručenie za splnenie dlhu zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, teda toho istého dlhu, ku ktorému žalovaný ako solidárny dlžník pristúpil Zmluvou o pristúpení k záväzku z roku 2015. V princípe duplikuje svoju argumentáciu, ktorú uviedol už v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu. Opakovane navrhuje potvrdenie napadnutého rozhodnutia ako vecne správneho.

8. Žalobca v reakcii na dupliku žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu v princípe sumarizuje len tie argumenty, ktoré už produkoval v dovtedajších podaniach. Zdôrazňuje, že žalovaný neprevzal ručenie za svoj vlastný dlh, ale ručenie za dlh dlžníka, to znamená F. A. G., ktorý mal voči žalobcovi ako veriteľovi z titulu zmluvy o pôžičke v znení dodatkov, ktoré žalovaný nikdy neuzatvoril a nebol ich zmluvnou stranou, čo ho odlišuje od dlhu žalovaného. Opakovane navrhuje vyhovieť jeho odvolaciemu návrhu.

9. Žalovaný vo svojej konečnej reakcii na posledné vyjadrenie žalobcu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne ťažiskovo argumentuje rovnako, ako v predchádzajúcich podaniach voči tvrdeniam žalobcu, ktoré takisto tento replikuje v rámci svojich podaní počas odvolacieho konania. Trvá na tom, že tak, ako posúdil súd prvej inštancie, solidarita medzi žalovaným a dlžníkom nezanikla a zmluva o pristúpení k záväzku je naďalej platná. Ak si žalobca ako veriteľ voči žalovanému uplatňuje nárok na splnenie dlhu, nie je možné to abstrahovať od skutočnosti, že žalovaný má povinnosť splniť tento dlh žalobcovi ako solidárny dlžník, nie je možné žalovaného žalovať ako ručiteľa, pretože v takom prípade by ručil sám za vlastný dlh, ktorý je povinný platiť z titulu spoludlžníctva, čo je z podstaty ručenia vylúčené. V tomto smere poukazuje na výstižné právne zhodnotenie veci zo strany súdu prvej inštancie v bode 21/ odôvodnenia napadnutého rozsudku.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore (žalobca), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho zamietajúcej časti (výrok II.), v súvisiacej časti o trovách konania medzi stranami sporu (výrok III.), ako aj vo výroku IV., ktorým bolo zrušené predtým nariadené zabezpečovacie opatrenie, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho zastavujúcej časti (výrok I.) nepreskúmaval, keďže vo vzťahu k nej suspenzívne účinky odvolania nenastali.

12. Žalobca sa podanou žalobou domáhal aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 929.700,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 929.700,- eur od 25.05.2021 do zaplatenia dôvodiac, že dňa 10.09.2015 uzavrel žalobca ako veriteľ zmluvu o pôžičke s dlžníkom F. A. G., ktorej predmetom bola peňažná pôžička v sume 1.046.700,- eur s tým, že dlžník sa zaviazal pôžičku splatiť najneskôr do 10.09.2016 (v zmysle neskôr podpísaných dodatkov č. 1 a č. 2 bola splatnosť voči F. G. predĺžená), ktorý dlžník tiež dlh uznal do notárskej zápisnice a keďže neplatil dodatkom č. 2 dohodnutý splátkový kalendár, dlh sa stal splatným a dlžná suma predstavuje ku dňu podania žaloby istinu vo výške 929.700,- eur. Keďže žalovaný dňa 11.02.2021 podpísal ručiteľské vyhlásenie, v ktorom sa zaviazal uspokojiť nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke v znení dodatkov v prípade, ak by žalobcov nárok nebol dlžníkom riadne uspokojený, týmto titulom si jeho zaplatenie uplatňuje žalobca v tomto spore od žalovaného ako ručiteľa.

13. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím, a to výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 2.248,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.248,- eur od 27.07.2023 do zaplatenia zastavil (titulom späťvzatia žaloby v tejto časti), výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. rozhodol o trovách konania medzi stranami sporu tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením a v konečnom dôsledku výrokom IV. zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 19C/33/2021-146 zo dňa 12.01.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 11Co/11/2024-175 zo dňa 27.3.2024, ktorým bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie. Svoje zamietajúce rozhodnutie po zistení, že zo strany žalovaného došlo tiež k platnému pristúpeniu k dlhu podľa § 533 OZ, ktoré predchádzalo ručiteľskému vyhláseniu žalovaného, založil na posúdení ručiteľského vyhlásenia podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako neplatného pre rozpor so zákonným ustanovením § 546 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa ručiteľ môže zaručiť len za splnenie cudzieho dlhu, nie za splnenie svojho vlastného dlhu.

14. Odvolateľ (žalobca) vychádzajúc z obsahu odvolania uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/ resp. d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces/existencia inej vady, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). V konkrétnej tlažiskovo namieta správnosť záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonným ustanovením § 546 Občianskeho zákonníka, keď podľa jeho názoru súd nesprávne vyhodnotil dokazovaním zistené skutočnosti, tiež nesprávne interpretoval právnu úpravu týkajúcu sa tejto problematiky, nezohľadniac podľa jeho názoru samostatné procesné spoločenstvo solidárnych dlžníkov a tým aj odlišnosť ich dlhu vo väzbe na možnosť platného ručenia za dlh druhého solidárneho dlžníka (F. G.), tiež nevzal do úvahy fakt, že dohodu o pristúpení k dlhu predložil súdu len za účelom dotvorenia vývoja vzájomných vzťahov medzi stranami, pričom od nej neodvodzoval nárokované plnenie, ďalej tvrdil, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím podporil škodlivé správanie žalovaného a zároveň bezprávie na žalobcov, rozhodol formalisticky a arbitrárne bez opory jeho záverov v platnej právnej norme, či judikatúre a v konečnom dôsledku vyjadril svoju nespokojnosť tiež s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za nedostatočné.

15. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a samotný odvolateľ existenciu takýchto väd ani netvrdil.

16. Následne odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu rozhodnutie z hľadiska jeho správnosti vo svetle vecných odvolacích námietok žalobcu, teda možného naplnenia ním produkovaných odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery na ktorých je založené rozhodnutie).

17. Nesprávny skutkový záver (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa kritérií daných ust. § 191 CSP, vychádzajúc z ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

18. Nesprávne právne posúdenie veci (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

19. Vyhodnotením rozhodujúcich skutočností, vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, vykonal predložené/navrhnuté dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, vyvodil tiež správne právne závery na ktorých založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa plne identifikuje v okolnostiach tejto veci s jeho názorom o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia podpísaného žalovaným zo dňa 11.2.2021 v ktorom tento prejavil vôľu splniť za dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi pohľadávku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 10.9.2015 v znení dodatkov č. 1 a 2, podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonným ustanovením § 546 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z ktorého sa žalovaný ako ručiteľ mohol zaručiť len za splnenie cudzieho dlhu, nie za splnenie svojho vlastného dlhu, keď pre vyššie uvedený záver považoval správne za ťažiskové zistenie, že ručiteľskému vyhláseniu žalovaného predchádzala žalovaným so žalobcom ako veriteľom uzatvorená platná zmluva o pristúpení žalovaného k tomu istému záväzku a to dlhu zo zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 podľa § 533 OZ, na základe ktorej žalovaný ako pristupujúci dlžník pristúpil k záväzku pôvodného dlžníka F. G. majúceho pôvod vo vyššie identifikovanej zmluve o pôžičke, na základe ktorej sa tento stal ďalším dlžníkom popri F. G. a oboch dlžníkmi (teda aj žalovanému) takto vznikol voči žalobcovi v zmysle § 511 ods. 1 OZ spoločný (solidárny) záväzok, z ktorého sú voči nemu zaviazaní spoločne a nerozdielne, ktoré správne závery súdu prvej inštancie nemohli opodstatnene indikovať k inému, ako zamietajúcejmu rozhodnutiu súdu prvej inštancie a v nadväznosti na to aj k dôvodnému zrušeniu uznesenia o predtým nariadenom zabezpečovacom opatrení pre splnenie podmienok uvedených v ust. § 335 ods. 1 OZ v spojitosti s ust. § 344 OZ. Súd prvej inštancie správne vzal do úvahy všetky k nároku sa vzťahujúce výsledky vykonaného dokazovania, preukázané skutkové okolnosti a ich vplyv na nároky strán, vychádzajúc z nich opodstatnene žalobe nevyhovela a žalovanému vzhľadom na úplný úspech vo veci a absenciu zodpovednosti žalovaného za čiastočné zastavenie konania (o zapl. 2.248,- eur) priznal plnú náhradu trov konania (§ 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie pri posudzovaní rozhodujúcich skutočností postupoval v súlade so

zákonom, rozhodol o nich poukazom na relevantné skutočnosti, jeho rozhodnutie nevykazuje známky arbitrárnosti, ním zvolená interpretácia aplikovanej právnej normy rozhodne nevykazuje známky svojvôle (ako sa snažil podsúvať odvolaciemu súdu žalobca) s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP (čo do napadnutých výrokov II., III. a IV.). Súčasne sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s dostatočným, zrozumiteľným a argumentačne plne zvládnutým odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov.

20. Nad rámec toho, že všetky ťažiskové odvolacie námietky boli žalobcom produkované už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dostatočne, zrozumiteľne a správne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam produkovaným žalobcom odvolací súd ešte uvádza nasledovné:

21. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca svoj nárok na zaplatenie nárokovanej čiastky odvodzoval (a tiež naďalej aj v odvolacom konaní odvodzuje) od ručiteľského vyhlásenia podpísaného žalovaným zo dňa 11.02.2021 v ktorom tento prejavil vôľu splniť za F. G. ako dlžníka, voči žalobcovi ako veriteľovi pohľadávku vyplývajúcu z uzatvorenej zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 v znení dodatkov č. 1 a č. 2.

22. V konaní bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako fyzická osoba v pozícii dlžníka, zmluvu označenú ako zmluva o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka. Z čl. I., II. zmluvy o pôžičke vyplýva, že ňou zmluvné strany prejavili vôľu nahraďiť doterajšie záväzky z pôžičiek novým záväzkom v celkovej sume 1.046.700,- eur, ktorý záväzok z pôžičky sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi do 10.09.2016. V čl. III. zmluvy o pôžičke bolo zároveň dohodnuté, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z pôžičky vo výške 10.470,- eur mesačne až do úplného splatenia pôžičky. Tiež bolo preukázané, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a žalovaný ako prístupujúci dlžník podľa § 533 Občianskeho zákonníka zmluvu o prístupení k záväzku F. A. G. z uvedenej zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015. Za žalovaného ako obchodnú spoločnosť, konal pri uzatváraní tejto zmluvy F. A. G. ako jeden z dvoch konateľov žalovaného, ktorý bol v zmysle zápisu v obchodnom registri oprávnený konať za žalovaného samostatne. Zmluva o prístupení k záväzku má zákonom predpísanú písomnú formu, bola uzatvorená medzi veriteľom zo zmluvy o pôžičke a prístupujúcim dlžníkom, teda zákonom predpokladanými subjektmi; zmluva má tiež všetky zákonom predpokladané náležitosti. V bodoch 1.2., 2.1. zmluvy je uvedené, že žalovaný prístupuje k záväzku pôvodného dlžníka označeného ako F. A. G. titulom pohľadávky veriteľa (žalobcu) zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 10.09.2015 medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom vo výške istiny 1.046.700,- eur. Z ustanovení tejto zmluvy teda nevyplýva, žeby prístupujúci dlžník pristúpil aj k záväzku platiť veriteľovi úroky z pôžičky. V zmluve je tak jednoznačne vymedzený právny dôvod vzniku záväzku, ako aj rozsah záväzku, ku ktorému tretia osoba (žalovaný) prístupuje. Žiadna zo sporových strán nepopierala platnosť tejto zmluvy o prístupení k záväzku, ani netvrdila, žeby zmluva o prístupení k záväzku bola neskorším právnym úkonom dotknutých zmluvných strán zrušená. Postavenie žalovaného ako solidárneho dlžníka zo zmluvy o pôžičke trvalo takto aj ku dňu 11.02.2021, kedy ako vyplynulo z dokazovania žalovaný podpísal ručiteľské vyhlásenie ohľadom predmetnej pôžičky z obsahu ktorého vyplýva, že žalovaný v ňom prejavil vôľu splniť za F. G. ako dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi pohľadávku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 v znení dodatkov č. 1, 2 vo výške 929.700,- eur, pričom z uvedených dodatkov vyplýva, že nimi bola menená len splatnosť pôžičky medzi veriteľom a F. G. (z Dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke zo dňa 10.09.2016 vyplýva, že sa ním žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako dlžník zo zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 dohodli na novej lehote splatnosti pôžičky do 10.09.2019 a z Dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke zo dňa 07.07.2020 vyplýva, že si ním žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako dlžník zo zmluvy o pôžičke zo dňa 10.9.2015 dohodli povinnosť dlžníka splácať pôžičku v splátkach špecifikovaných v čl. II. tohto dodatku so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej z nich). Žalovaný ako druhý solidárny dlžník dodatky k zmluve o pôžičke, ani uznanie dlhu vo forme notárskej zápisnice nepodpísal.

23. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Podľa § 533 Občianskeho zákonníka kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne.

25. Podľa § 546 Občianskeho zákonníka dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

26. Podľa § 548 Občianskeho zákonníka ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nespľnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval.

27. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

28. Ťažisková odvolacia námietka žalobcu smeruje proti správnosti interpretácie pasívnej solidarity založenej pristúpením k dlhu podľa § 533 OZ, výsledkom ktorej bol záver súdu o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného pre rozpor so zákonným ust. § 546 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa žalovaný, ktorý ručiteľský záväzok podpísal, nemohol zaručiť za splnenie svojho vlastného dlhu, teda toho, ku ktorému pristúpil podľa § 533 OZ, keď podľa názoru odvolateľa pristúpením k dlhu vzniklo samostatné procesné spoločenstvo solidárnych dlžníkov a tým aj odlišnosť ich dlhu s dôsledkom možnosti platného ručenia žalovaným ako jedným solidárnym dlžníkom za dlh druhého solidárneho dlžníka F. G., teda prostredníctvom odvolateľom kompilovanej právnej konštrukcie tento rozdeľuje solidárny záväzok medzi dvoch dlžníkov ako by sa jednalo o dva samostatné záväzky s tým, že žalovaný takto v zmysle nej neprevzal ručenie solidárneho záväzku sám za seba, ale výlučne za druhého solidárneho dlžníka F. G..

29. Vychádzajúc z ust. § 533 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje pristúpenie k peňažnému záväzku (kumulatívnu intercesiu, v rámci ktorej sa počet dlžníkov kumuluje), pristupujúci dlžník v rámci nej sa stáva dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja sú voči veriteľovi zaviazaní spoločne a nerozdielne, ktorý účinok vzniká na základe dohody, resp. zmluvy medzi veriteľom a pristupujúcim dlžníkom, ktorá je uzatváraná bez účasti dlžníka a jej účinnosť nie je podmienená dlžníkovým súhlasom, čo znamená, že riadne a platne môže vzniknúť aj bez jeho vedomia a proti jeho vôli, pričom pristupujúci dlžník je zviazaný v rozsahu povinnosti zodpovedajúcej dlhu, ku ktorému pristúpil. Zmluva o pristúpení k záväzku pod následkom jej absolútnej neplatnosti (§ 40 ods. 1 OZ) musí byť uzatvorená písomne, pričom o jej náležitostiach z hľadiska formy platia všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch. Zmluva o pristúpení k záväzku nadobúda právne účinky jej uzatvorením, v dôsledku nej nedochádza k zániku pôvodného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý naďalej trvá, nemení sa ani osoba dlžníka, len na jeho strane záväzkového vzťahu dochádza k rozšíreniu počtu zviazaných osôb pokiaľ ide o povinnosť, vo vzťahu ku ktorej pristupujúci dlžník k záväzku zmluvne pristúpil. Pristupujúci dlžník však nie je zviazaný v rámci akcesorického vzťahu, teda ako ručiteľ, ale priamo a v rovnakom rozsahu ako pôvodný dlžník, medzi pôvodným a pristupujúcim dlžníkom ide o záväzok spoločný, ktorý má charakter solidárneho dlhu, čo znamená, že veriteľ môže požadovať celé plnenie alebo jeho časť od ktoréhokoľvek zo spoludlžníkov, prípadne od všetkých alebo len niektorých z nich súčasne s tým, že v rozsahu plnenia niektorého z dlžníkov zaniká povinnosť ostatných spoludlžníkov plniť v prospech veriteľa (§ 511 ods. 1 OZ). Pasívna solidarita, teda solidárny dlh v prípade spoločného solidárneho záväzku na strane dlžníka je charakteristická tým, že spoludlžníci sú voči veriteľovi zaviazaní spoločne a nerozdielne, spoločne v tom zmysle, že sú zviazaní všetci spolu na to isté plnenie a nerozdielne v tom zmysle, že každý zo spoludlžníkov je povinný splniť veriteľovi nerozdelený dlh ako celok, pričom nemôže žiadať jeho rozvrhnutie medzi ostatných spoludlžníkov. Čiastočné plnenie vyvoláva na rovnakom princípe zníženie dlhu u všetkých solidárne zviazaných osôb. Pravdou je, že pre pomer medzi veriteľom a solidárnymi dlžníkmi je charakteristická mnohosť právnych vzťahov, tiež že počet záväzkov sa rovná počtu dlžníkov a každý z nich má s veriteľom relatívne samostatný vzťah, avšak v režime pasívnej solidarity ich spája jednotnosť plnenia a jeho predmet, čo znamená, že všetci sú veriteľovi zaviazaní na to isté plnenie spoločne a nerozdielne. Identickosť právneho dôvodu vzniku solidarity nie je podmienkou a jednotliví solidárne zviazaní dlžníci môžu byť povinní na základe iných právnych titulov. Relatívna samostatnosť spoludlžníckych právnych vzťahov vytvára len priestor na ich diferenciáciu, avšak len vo vnútri solidárnej obligácie ako celku, čo znamená, že každý zo spoludlžníkov

môže mať napríklad inak dohodnutú, alebo zákonom ustanovenú splatnosť svojho záväzku, iný režim premlčania a podobne. Keďže v tomto zmysle pasívna solidarita spočíva v mnohosti samostatných právnych vzťahov medzi veriteľom a jednotlivými dlžníkmi, nemusí byť splatnosť záväzku pre všetkých spoludlžníkov totožná, z ktorého dôvodu sa dlh každej zo solidárne zaviazaných osôb môže premlčať osobitne v inom čase, keďže premlčacia lehota plynie pre každého spoludlžníka individuálne.

30. Na rozdiel od pasívnej solidarity založenej prístupím k záväzku v zmysle § 533 OZ, ručením, tak ako je upravené v ust. § 546 OZ, nevzniká medzi dlžníkom a ručiteľom solidarita a ručiteľia nie sú povinní platiť veriteľovi spoločne a nerozdielne. Ručenie v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia vzniká dvojstranným právnym úkonom, a to dohodou medzi veriteľom a ručiteľom, v rámci ktorej ručiteľ písomne zoberie na seba povinnosť uspokojiť veriteľovu pohľadávku, ak ju neuspokojí sám dlžník, a tak na rozdiel od prístúpenia k dlhu popri hlavom zabezpečovacom záväzku, vzniká vedľajší akcesorický ručiteľský záväzok, ktorého existencia je podmienená existenciou hlavného záväzku, a teda z povahy ručenia je zrejmé, že určitý subjekt sa môže platne zaručiť za splnenie existujúceho dlhu, avšak niekoho iného, platne však nemôže prevziať ručenie za svoj vlastný záväzok, v prospech čoho nasvedčujú aj zásadné rozdiely, ktoré vykazuje obsah následného regresného vzťahu, ktorý má v prípade ručenia tzv. subrogačný (§ 550) a pri pasívne solidarite tzv. rozvrhový (§ 511 ods. 2 a 3) charakter.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk je potom zrejmé, že odvolateľom vystavaná právna konštrukcia, prostredníctvom ktorej chcel dosiahnuť v odvolacom konaní odlišné posúdenie možného ručiteľského záväzku žalovaného, nie je k takémuto výsledku spôsobilou, keďže táto síce pracuje s niektorými znakmi pasívnej solidarity (účelovo však nie so všetkými), avšak tieto vo výsledku nesprávne (zavádzajúco) interpretuje, vyvodzujúc neudržateľné závery.

32. V konkrétnosti na podmienky posudzovanej veci nebolo sporným, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ a F. A. G. ako fyzická osoba v pozícii dlžníka zmluvu označenú ako Zmluva o pôžičke v zmysle § 657 OZ, pričom z jej článkov I. a II. vyplýva, že zmluvné strany ňou prejavili vôľu nahradiť dovtedajšie záväzky z pôžičiek novým záväzkom v celkovej sume 1.046.700,- eur, ktorý záväzok z pôžičky sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi do 10.09.2016 a zároveň bolo dohodnuté, že dlžník má povinnosť zaplatiť veriteľovi úroky z pôžičky. Tiež nebolo sporným, že dňa 10.09.2015 podpísal žalobca ako veriteľ so žalovaným ako prístupujúcim dlžníkom podľa § 533 OZ Zmluvu o prístupení k záväzku F. A. G. z uvedenej Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, pričom žiadna zo strán sporu nespochybňovala, že Zmluva o prístupení k záväzku spĺňa zákonom predpísanú písomnú formu, bola uzatvorená medzi zákonom predpokladanými subjektami a obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, tiež žiadna zo strán netvrdila jej neplatnosť, či zrušenie následnými, na časovej osi neskôr uskutočnenými právnymi úkonmi. Vychádzajúc z jej obsahu, žalovaný prístupil k záväzku pôvodného dlžníka F. G. titulom pohľadávky veriteľa (žalobcu) zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 10.09.2015 medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom vo výške istiny 1.046.700,- eur (z obsahu nevyplýva, že by bol prístupil aj k záväzku platiť veriteľovi úroky z pôžičky). Možno sa plne identifikovať so súdom prvej inštancie v tom, že v zmluve o prístupení je tak jednoznačne vymedzený právny dôvod vzniku záväzku, ako aj rozsah záväzku, ku ktorému tretia osoba, teda v tomto spore vystupujúca ako žalovaný prístupila a v ktorom rozsahu svojej subjektívnej povinnosti tiež aj zodpovedá za dlh, ku ktorému v jeho konkretizácii prístupila. Dôsledkom tejto zmluvy o prístupení k záväzku tak nemožno pochybovať, že žalovaný sa popri dlžníkovi F. G. stal ďalším dlžníkom z pôžičky voči žalobcovi a vznikol mu tak voči nemu spoločný, teda solidárny záväzok, z ktorého sú voči veriteľovi spolu s ďalším dlžníkom zaviazaní spoločne a nerozdielne, teda presne tak, ako to predpokladá ust. § 511 ods. 1 OZ. Tento spoločný solidárny záväzok žalovaného voči veriteľovi v postavení žalovaného ako solidárneho dlžníka, z presne identifikovanej zmluvy o pôžičke teda trval (nič iné ani strany v spore netvrdili) aj ku dňu 11.02.2021 (ako správne konštatuje tiež súd prvej inštancie), teda ku dňu, kedy žalovaný podpísal ručiteľské vyhlásenie ohľadom predmetnej pôžičky, v ktorom sa žalovaný zaviazal zaplatiť záväzok z identickej Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015, i keď v znení jej Dodatkov č. 1 a č. 2, ktorými dodatkami však, vychádzajúc z ich obsahu, sa dohodol žalobca ako veriteľ s F. A. G. ako dlžníkom zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 len na novej lehote splatnosti tejto pôžičky vo vzťahu k dlžníkovi F. G. a to vo výške 929.700,- eur (nižšia suma pôžičky bola jednoznačne dôsledkom toho, že dlžník F. G. v prospech žalobcu ako veriteľa v priebehu času vykonal čiastočné úhrady dlhu z pôžičky, čo nebolo v konaní sporné), z čoho jednoznačne vyplýva, že ide o ten istý záväzok (tak v zmysle zmluvy o prístupení k záväzku, ako aj v zmysle ručiteľského vyhlásenia), ktorý je jasne a nezameniteľne identifikovaný uvedením právneho dôvodu jeho vzniku, teda Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.09.2015 s uvedením jej zmluvných strán, na čom nič nemení dodatkami menená lehota splatnosti pôžičky vo vzťahu k jednému zo solidárnych dlžníkov, a to F. G. (keďže

druhý solidárny dlžník, teda žalovaný dodatky k zmluve o pôžičke nepodpísal, na neho sa účinky tejto predĺženej splatnosti nevzťahujú). Súd prvej inštancie, ale ani odvolací súd ani v najmenšom nespochybňujú, že vo vzťahu medzi veriteľom a solidárnymi dlžníkmi je charakteristickou mnohorakosť vzťahov, pričom počet záväzkov sa rovná počtu dlžníkov s tým, že každý z nich má s veriteľom relatívne samostatný právny vzťah, tiež, že identickosť právneho dôvodu vzniku solidarity nie je podmienkou a jednotliví solidárne zaviazaní dlžníci môžu byť povinní na základe iných právnych titulov (čo v praxi znamená, že každý zo spoludlžníkov môže mať napríklad inak dohodnutú alebo zákonom ustanovenú splatnosť záväzku, iný režim premlčania a podobne) na ktoré charakteristiky sa siahodlho v odvolaní opakovane odvoláva žalobca (odvolací súd poznamenáva že na odlišných záveroch svoje rozhodnutie nezaložil ani súd prvej inštancie), čo však ale neznamená, ako to nesprávne interpretuje odvolateľ, že spoločný solidárny záväzok je možné pod vplyvom vyššie uvedených teoretických východísk v súvislosti s ručením rozdeľovať medzi dvoch solidárnych dlžníkov účelovo tak, ako by malo ísť o dva samostatné záväzky a v nadväznosti na to tvrdiť, že žalovaný neprevzal ručenie solidárneho záväzku sám za seba, ale prevzal ručenie len za jedného zo solidárnych dlžníkov, i keď subjekt preberajúci ručenie je identický so subjektom, ktorý už v čase ručiteľského záväzku je v postavení solidárneho dlžníka vo vzťahu k identickému dlhu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že takáto možnosť, či interpretácia pasívnej solidarity ako ju podsúval žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie, je z povahy inštitútu ručenia, tak ako je upravený v ust. § 546 Občianskeho zákonníka, vylúčená. Už samotná povaha ručenia predurčuje, že v postavení ručiteľa prichádza do úvahy len tretí subjekt, ktorý je odlišný od subjektu dlžníka, keďže zmyslom tohto inštitútu je zabezpečenie nie vlastného, ale cudzieho dlhu, a preto v prípade, že nejaký subjekt (v podmienkach tejto veci žalovaný) už je vo vzťahu k identickému dlhu v postavení solidárneho dlžníka (ako je to aj v tomto prípade) a je teda nositeľom povinnosti splniť solidárny spoločný záväzok, je z podstaty veci vylúčené, aby zároveň vo vzťahu k tomuto záväzku sa platne mohol dostať do postavenia ručiteľa vo vzťahu k identickému záväzku, ktorý nie je možné pre tento účel medzi solidárnymi dlžníkmi rozdeliť spôsobom, akým sa to pokúša neudržateľne prezentovať odvolateľ. Za týchto okolností je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že nemohlo dôjsť k platnej dohode o ručení, pretože jeden a ten istý subjekt nemôže vystupovať ako dlžník z hlavného záväzkového vzťahu, a zároveň ako ručiteľ na základe neskoršieho ručiteľského vyhlásenia, správnosť ktorého záveru je daná tiež rozdielnou povahou týchto záväzkov, ako aj rozdielnosťou právnych následkov po splnení dlhu solidárnym dlžníkom a po splnení dlhu ručiteľom vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý dlh nesplnil, keď v prípade splnenia dlhu jedným zo solidárnych dlžníkov je oprávnený podľa § 511 ods. 2, 3 OZ požadovať od ostatných len to, čo pripadá na ich podiely na dlhu, tak v prípade splnenia dlhu ručiteľom za dlžníka je tento oprávnený podľa § 550 OZ požadovať od dlžníka náhradu za celé plnenie poskytnuté veriteľovi. Súd prvej inštancie teda v celom rozsahu správne posúdil, že vyššie uvedené dôvody bez pochybností museli indikovať k posúdeniu ručiteľského vyhlásenia, od ktorého odvodzuje a na ktorom zakladá opodstatnenosť svojho nároku žalobca, ako neplatného podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonným ustanovením § 546 OZ, vychádzajúc z ktorého ručiteľ sa môže zaručiť len za splnenie cudzieho dlhu, nie však za splnenie dlhu vlastného.

33. Na správnosť vyššie uvedeného záveru nemá žiaden dopad ani námietka odvolateľa o prípadnom premlčaní záväzku voči jednému zo solidárnych dlžníkov, prostredníctvom ktorej sa zjavne účelovo snaží o vytvorenie právnej konštrukcie v prospech platnosti ručiteľského vyhlásenia, keďže premlčaním dlh nezaniká, stáva sa naturálnou obligáciou, ktorá je aj na súde uplatniteľnou a teoreticky môže aj priniesť úspech v spore pre prípad, ak by sa dlžník nebránil vznesením námietky premlčania, čím by sa naturálna obligácia stala tiež vymožiteľnou.

34. Rovnako ďalšia namietaná skutočnosť, že spoločný solidárny záväzok vzniká z dvoch právnych titulov neznamená, že ide o dva samostatné záväzky v prípade, ak obaja solidárni dlžníci, ako tomu bolo tiež v okolnostiach posudzovanej veci, sú povinní na plnenie rovnakého záväzku spoločne a nerozdielne. Skutočnosť, že voči jednému z dlžníkov (F. G.) bola splatnosť záväzku zmenená zmieňovanými Dodatkami č. 1 a 2, nemožno interpretovať ako rozdelenie plnenia spôsobom podsúvaným žalobcom, s následkom vzniku dvoch samostatných záväzkov s tým, že by tak mala vzniknúť možnosť, aby sa žalovaný platne zaručil len za plnenie záväzku jedného dlžníka, keď nemožno pochybovať o tom, že aj v dôsledku týchto dodatkov sa nezmenilo nič na tom, že žalovaný je naďalej solidárne zaviazaný aj po podpise týchto dodatkov na plnenie z rovnakého spoločného záväzku s ďalším dlžníkom voči veriteľovi a jeho postavenie solidárneho dlžníka vo vzťahu k rovnakému záväzku sa tak nijako nezmenilo. Nakoniec všetky tieto námietky boli žalobcom produkované už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi v bodoch 21/ a 22/ odôvodnenia svojho rozhodnutia vyčerpávajúco a správne vysporiadal.

35. Neobstojí v poradí ani ďalšia odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne založil svoje rozhodnutie na existencii zmluvy o pristúpení k záväzku žalovaným, i keď on sám, teda žalobca, od tejto zmluvy svoj nárok neodvodzoval a túto súdu prvej inštancie predložil len na dotvorenie celkového obrazu vývoja záväzkového vzťahu medzi stranami sporu. Povinnosťou súdu totiž je vo svetle zásad uvedených v ust. § 191 CSP prihliadnuť na všetky skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, tieto vyhodnotiť jednotlivo, aj vo vzájomných súvislostiach, pretože práve odlišným postupom by mohlo dôjsť k naplneniu dôvodu na odvolanie uvedenom v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP. Súd prvej inštancie teda nemohol odignorovať bez ohľadu na to, že od zmluvy o pristúpení k záväzku nezakladal žalobca svoj nárok, že v konaní existencia takejto zmluvy vyšla najavo a jej dôsledky nevyhnutne tak musel konfrontovať so žalobcom tvrdým ručiteľským záväzkom z hľadiska jeho platnosti, pretože inak by záver o (ne)opodstatnenosti nárokovaného plnenia založený na výsledkoch vykonaného dokazovania prijať ani nemohol. V tomto smere teda súdu prvej inštancie nemožno nič vytknúť.

36. V konečnom dôsledku vzhľadom na kontinuálne pred súdom prvej inštancie a tiež aj v odvolacom konaní odprezentovaný jasný a nemenný postoj žalobcu, ktorým odmieta, či priamo vylučuje posudzovanie a odvodzovanie žalobou uplatneného nároku od zmluvy o pristúpení k záväzku (okrem iného aj z dôvodu, že svoj nárok na základe tohto právneho dôvodu považuje za premlčaný) vyznieva až absurdne jeho polemika s názorom súdu prvej inštancie o tom, či mal/nemal uplatňovať zmenu návrhu v prípade, ak by bol chcel, aby jeho nárok bol odvodzovaný od zmluvy o pristúpení k záväzku podľa § 533 OZ.

37. V tomto bode je totiž potrebné zdôrazniť, že je to práve žaloba ako procesný úkon žalobcu, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva (§ 131 CSP), ktorý základný procesný úkon strany treba posudzovať ako každé podanie podľa jeho obsahu čo znamená, že predmetom civilného procesu je procesný nárok, ktorý je predmetom nároku (petitum) a základom nároku, ktorý tvoria právne významné skutočnosti, na ktorých sa zakladá žalobný návrh, a ktoré umožňujú súdu, aby jeho nárok tiež právne kvalifikoval (iura novit curia), (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn. 5Cdo/171/2021), vychádzajúc z čoho je to žalobca, ktorého viaže povinnosť uvádzať skutočnosti, ktorými vykreslí skutkový dej, na základe ktorého si uplatňuje svoj nárok v takom rozsahu, ktorý umožní jeho jednoznačnú individualizáciu (nemožnú zámenu s iným skutkom), pretože popis rozhodujúcich skutočností slúži na vymedzenie predmetu konania po skutkovej stránke. Je preto výslovne na žalobcovi, aby uviedol, na základe akých skutočností uplatňuje nárok proti žalovanému, s čím samozrejme súvisí jeho zodpovednosť za objasnenie skutkového stavu a je to tiež on, ktorý musí v závislosti od hypotézy právnej normy tvrdiť skutočnosti významné pre rozhodnutie o veci samej a samozrejme im prispôbiť aj žalobnú požiadavku, keďže v postavení pána sporu (dominus litis) je to práve žalobca, ktorý bezpochyby svoju žalobnú požiadavku ovláda. Pravdou síce je, že všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho aplikáciou musia zabezpečiť, aby súbor právnych predpisov nebol len mechanicky a formalisticky aplikovaný bez ohľadu na zmysel a účel tohto záujmu chráneného príslušnou normou (I. ÚS 548/2015), pričom pri hľadaní práva je vždy nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na skutkových zisteniach, a preto vo svetle vyššie uvedeného, keď súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré by umožňovali posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania by umožňovali podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, môže (je oprávnený) súd uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený (alebo je uvedený nesprávne), teda nemožno uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia (5Cdo/196/2009), v súvislosti s čím môže tiež vyzvať stranu sporu na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), avšak zmyslom tohto postupu, teda realizácie takéhoto oprávnenia súdu, je korigovať situácie, keď strana sporu si nespĺní povinnosť substancovane tvrdiť, ktorej nesplnenie by inak malo pre ňu príliš drakonický následok preto toto oprávnenie súdu je potrebné chápať ako určitý korektív, ktorým sa odstraňuje prílišná tvrdosť prejednávanej zásady a zo strany súdu je prejavom materiálneho vedenia sporu, čo však z jeho podstaty prichádza do úvahy práve len v prípadoch, keď strana opomenie nejaké pre ňu významné skutkové tvrdenia, či sama nesprávne kvalifikuje uplatnený nárok, alebo ho uplatňuje z iného právneho dôvodu, ako by podľa výsledkov skutkových zistení uplatňovať mohla. O takýto prípad však v okolnostiach posudzovanej veci nešlo, a preto ani súd prvej inštancie vyššie uvedeným spôsobom (rozumej posudzovanie nároku žalobcu vo svetle pristúpenia k dlhu podľa § 533

OZ žalovaným) nemal dôvod postupovať. V okolnostiach tejto veci totiž žalobca ako jednoznačný pán tohto sporu zrozumiteľne a výslovne tak pred súdom prvej inštancie, ako kontinuálne aj v odvolacom konaní opakovane zdôrazňoval, priam vylučoval, aby jeho nárok bol odvodzovaný a zakladaný na zmluve o pristúpení k záväzku žalovaným a trval výlučne na jeho odvodzovaní od ručiteľského záväzku žalovaného. Rovnako opakovane zdôrazňoval, že zmluvu o pristúpení k záväzku nepriložil z dôvodu, aby od nej bol nárok odvodzovaný, či na nej zakladaný, ale len na dotvorenie vývoja vzájomných vzťahov so žalovaným, čo okrem iného zdôvodňoval aj tým, že si je vedomý premlčania tohto nároku na základe tohto právneho titulu, za ktorých okolností proti takto výslovne prejavenej vôli žalobcu ako pána sporu do úvahy ani neprichádzalo, aby súd prvej inštancie jeho nárok v rozpore s jeho zrozumiteľne prejavenu vôľou posudzoval odvodzujúc ho od dohody o pristúpení k dlhu, keďže zmysel a účel vyššie uvedeného korektívu, je postojom žalobcu už vo svojej podstate týmto popretý, resp. ho on sám odmietol.

38. Sumárne tak možno konštatovať, že všetky vyššie uvedené námietky produkované odvolateľom, neboli spôsobilé k záveru o naplnení dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

39. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalobcu, ktorá vyplynula z obsahu odvolania a to vo svetle ním tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorá je subsumovateľná pod dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, príp. d/ CSP.

40. Žalobca formuluje vo svetle vyššie uvedeného dôvodu námietku o nedodržaní parametrov kladených zákonom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, tvrdí jeho nedostatočnosť, arbitrárnosť, čo možno subsumovať jednak pod dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces), ako aj pod písm. d/ (existencia inej vady).

41. Je pravdou, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré nebolo vyhovieť uplatnenému nároku, či obrannej argumentácii nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

42. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto prípade v intenciách vzťahujúcich sa k uplatnenému nároku však tvorí rámcovo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd poukazuje na to, že aj Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že súd v rozsudku nemusí reagovať na každý argument prednesený v súdnom konaní, vyžaduje sa, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia (či jeho časti) považovaný za významný (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, obidva z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B), čo dopadá v plnej miere tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo.

43. Skutočnosť, že žalobca sa so spôsobom posúdenia nastolených otázok súdom prvej inštancie, či dôvodmi na ktorých rozhodnutie založil súd prvej inštancie subjektívne nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež nemôže byť spôsobilá založiť odlišné rozhodnutie, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní esenciálnych otázok vychádzal z platnej právnej úpravy a jeho závery tiež nie sú poznamenané ani rozpornosťou s aktuálnou judikatúrou. Závery súdu prvej inštancie pri posudzovaní rozhodujúcej otázky boli výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia o uplatnenom nároku.

44. Samotná polemika odvolateľa s právnymi závermi súdu prvej inštancie, či len všeobecné spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia a kritika toho, ako súd prvej inštancie pristupoval k riešeniu

ťažiskovej právnej otázky, či kritika toho, že súd neriešil otázky ktoré však pre rozhodnutie o nároku nie sú rozhodujúce, významovo nie je spôsobilou narušiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

45. Z uvedených dôvodov tak nebolo možné konštatovať pre tvrdené vady odôvodnenia rozhodnutia naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného tak v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ako ani pod písm. d/ CSP.

46. Za nespôsobilú k zmene napadnutého rozhodnutia vyhodnotil v konečnom dôsledku odvolací súd tiež odvolaciu argumentáciu žalobcu, prostredníctvom ktorej sa snažil preniesť zodpovednosť za svoj neúspech v spore na súd prvej inštancie prostredníctvom tvrdení, že tento svojim rozhodnutím a závermi, na ktorých svoje rozhodnutie založil, mal podporiť a poskytnúť právnu ochranu škodlivému vzorcu spoločenského správania žalovaného, tiež že svojím formalistickým výkladom práva rozhodol v neprospech žalobcu, čím mu mal odmietnuť spravodlivosť, namiesto opatreniam proti obštrukciám žalovaného na zabránenie plneniu, napomohol svojím rozhodnutím bezpráviu, ktoré mali vytvoriť žalovaný a dlžník, čo žalobca hodnotí ako neprípustné a to napriek tomu, že on sám bol bdely práva a toto včas na súde uplatnil, súd prvej inštancie svojím rozhodnutím mal voči nemu vytvoriť stav zjavnej nespravodlivosti a porušiť aj týmto spôsobom (okrem vád odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) jeho právo na spravodlivý proces (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

47. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Nemožno totiž pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010) so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Vo svetle uvedeného je potrebné teda skúmať, či účastník (aj v prípade možného procesného pochybenia) mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania v okolnostiach posudzovanej veci napríklad tým, že mohol produkovať tvrdenia, či dôkazy. Konanie pred súdom musí totiž zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich, v neposlednom rade aj právo na zachovanie rovnosti strán v konaní tiež prostredníctvom práva zúčastniť sa pojednávania a v rámci neho uplatňovať tiež procesné oprávnenia.

48. Stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR však rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. sp. zn. I. ÚS 204/2010, II. ÚS 3/97).

49. Nad rámec toho, že všetky námietky identifikované v bode 46/ tohto rozhodnutia, priamo súvisia so žalobcovým procesným neúspechom v spore a nie sú tak spôsobilé k záveru o porušení jeho práva na súdnu ochranu (znemožnenie realizácie svojich procesných oprávnení netvrdil), odvolací súd vo vzťahu k nim považuje za potrebné uviesť, že tieto navyiac ani nemajú oporu v okolnostiach posudzovanej veci. Nebol to totiž súd prvej inštancie, ktorý by svojím postupom, či spôsobom ako rozhodol, akýmkoľvek spôsobom napomáhal odvolateľom tvrdeným obštrukciám žalovaného, či ním tvrdeným formalistickým výkladom práva, alebo iným nezákonným žalobcom tvrdeným spôsobom privodil v neprospech žalobcu vydané rozhodnutie, keďže to bol naopak žalobca, ktorý nedostatkom elementárnej opatrnosti a bdlosti už v procese v čase sa vyvíjajúceho záväzkového vzťahu medzi ním a solidárnymi dlžníkmi, týkajúceho sa ich spoločného záväzku z identifikovanej zmluvy o pôžičke vo výsledku spôsobil, že súd prvej inštancie nemal, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a správne aplikovanej naň dopadajúcej právnej úpravy, ktorú tiež správne interpretoval, inú možnosť, ako žalobu žalobcu zamietnuť, pretože práve odlišným rozhodnutím by bol svoj postup a rozhodnutie poznačil vadami, ktoré mu paradoxne, i keď sa ich nedopustil, odvolateľ vytýka. Odvolateľovi možno dať v súvislosti s vyššie uvedeným

do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, a ktorí tieto uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a podobne, k naplneniu čoho došlo tiež v podmienkach tejto veci a to na ťarchu samotného odvolateľa. To, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s predstavami odvolateľa, ale založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, ktoré vo vzájomných súvislostiach tak, ako mu to ukladá ust. § 191 CSP aj správne vyhodnotil, nie je spôsobilé k záveru o porušení práva žalobcu na spravodlivý proces. Skutočnosť, že žalobca ako veriteľ v procese vývoja daného záväzkového vzťahu s dlžníkmi realizoval navzájom sa vylučujúce právne úkony, tiež to, od akého právneho dôvodu sa rozhodol odvodzovať v spore opodstatnenosť svojho nároku, tiež akým spôsobom v priebehu trvania dotknutého záväzkového vzťahu vyhodnocoval včasnosť uplatnenia svojho nároku voči tomu-ktorému zo solidárnych dlžníkov, bolo výlučne vecou jeho voľby a racionálneho posúdenia, a preto aj dôsledky takejto voľby, pokiaľ sa ukázali ako nespôsobilé privodiť mu úspech v spore, zaťažujú výlučne jeho, keďže vzhľadom na okolnosti veci s prihliadnutím na to, že je kvalifikovane právne zastúpený, legitímne odlišné rozhodnutie racionálne očakávať nemohol. Súd prvej inštancie sa zákonu zodpovedajúcim spôsobom so všetkými v konaní zistenými skutočnosťami vysporiadal a na ťarchu jeho postupu rozhodne nemožno pripísať ani to, že pri rozhodovaní bral do úvahy aj obrannú argumentáciu žalovaného produkovanú v rámci jeho oprávnenia realizovať svoje procesné práva, ktoré sú mu zákonom priznané, pretože práve ich odignorovaním by sa dopustil pochybení, ktoré by mali za následok záver o porušení práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalovanému. Predstava žalobcu, že úlohou súdu v procese rozhodovania o jeho žalobe je napĺňať jeho predstavy o spôsobe hodnotenia dôkazov, či výslednom na jeho prospech vyznievajúcim rozhodnutí, alebo konvalidovať dôsledky právnych úkonov, ktorých bol žalobca účastný a nevyznievajú v jeho prospech, je neudržateľná.

50. Sumárne teda žalobcom produkované odvolacie námietky neboli spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

51. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení rozhodujúcich otázok správne, za súčasného zistenia o správnosti rozhodnutia tiež v časti o trovách konania medzi stranami sporu, rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku II., v súvisiacom výroku o trovách konania medzi stranami sporu (výrok III.) a v konečnom dôsledku tiež výroku IV., ktorým bolo zrušené predtým nariadené zabezpečovacie opatrenie, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia, či s ktorými by sa nebol zaoberal a vysporiadal už súd prvej inštancie.

52. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, vzhľadom k jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi ako odvolateľovi.

53. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).